

דברי הימים

סוכות י"ד לחוד האביב

מי האור מעולם עוד לא גאו כל כך כאשר גואים היום גלי נפשתינו ועולים על גדוניהם. אבל מלים אין בפנינו כדי לבטא את מה שמתרחש סביבנו ואת מה שמתרגש בקרבנו. משוררים ונביאים דרושים לכך כדי לשר את שירת הגאולה הזאת.

מעברות
הרי שנים רבות של שעבוד ציון עלינו את הגעגועים לחרות?

לחרות
הרי מאות בשנים זכרנו את הנכבד הזה אשר הכטיח אלהים לאבותינו ואת ארץ כנען?

מאפלה
הרי זה חדשים רבים אשר נעשים האותות והמופתים לעינינו, כשמלכות מצרים אדירה על צבאה, חרטומיה ושוט" ריה מתמוטטות תחת סבל מכות?

ובכל זאת כאילו שכורים אנו כאילו חולמים, כאילו לא מרוצנו העצמי את הולכים עקש מחנות מחנות, דגלים דגלים, רבבות רבבות מורחה, מורחה, כי אם כאילו הוכשפנו במטה קסמים של אחד גדול אלהי, פלאי העומד עלינו במטה ואומר: סעו ואנו נוסעים, והרי עוד מדבר גדול גורא לפנינו, והרי עוד ים סוף גועש לפנינו, והרי עוד עצים גדולים וחוקים לפנינו, איך נוכל לכל אלה? איך נבקיע ים? איך נעבור מדבר? איך נכבוש ארץ ואנו שבטים שבטים, לא למודי מלחמה ולא חכמי מלכות?

בזכות מה אנחנו נגאלים? בזכות היותנו נאמנים לזכרון אבותינו הראשונים, בזכות אמונתנו באלהי אבותינו, אשר לא הזרנו אותו באלהי מצריים, בזכות נאמנותנו ללשון אבותינו, אף כי לא מעטים גם בקרבנו הבנים תחואים, אף כי שמענו אומרים: טוב היותנו עבדים במצרים האדירה, עשירת התרבות, אף כי היו שאמרו ואף עשו: נהיה כאחד המצרים, נתבולל בהם, כי מיה חלקנו כשבטים קטן —

ובכל זאת לא על פי אלה מדד אותנו אלהים, אלהי אב"י. היינו הוא נשבע להם כי יוציאנו לחרות והנה בא הזיוע. ובכוח מה אנו יוצאים? בכוח אלהים ובכוחו של המנהיג הגדול, אשר ידע בחבונותו האלהית לכוון את השעה, מצריים מתמוטטות, תורה וכוהן וחושך בה, על כן היה אור לנו, זאת השעה.

הוא ואנשי האלהי העומד מעלינו, הוא שקול כנגד ששים רבוא בני ישראל, הוא טלסל את מצרים ביד חזקה ורוע נטויה, הוא נושא אותנו כאב על כתפיו, כנושא רועה כבשה בחיקו, הוא מאיר לנו כעמוד אש על הארזו נלך.

בבית מצרים חושך, חושך כל מאורותיהם, חשך אורו של דב, אלהי השמש שלהם, אין אלהים עוד במצרים, רק בתיאבן, אמנם גדולים ועצומים, ובכל זאת רק בתי אבן, דוממים ומתים, כל מצרים כחונט אחד היא לעומתנו, עם נע אל חיים, עם שאין חונטם את הגוף שלו, עם שבגאו של אל זו בקרבנו, על כן חושך במצרים ובביתנו אור גדול.

את פניו של אלהינו לא ראינו ולא נראה, כי לא נעשה לו לא פסל ולא צורה, היו חוק אלהינו, אבל לא זהו גם חוק לתינו, עם ותועי לבב אנו, עם עבדים ללא משטר ומשפט, שבטים, שבטים, בתי אב ומשפחות, רבות למדנו במצרים ובארצה, לא נעשה כמעצבות מצרים, אבל במדבר הזה שאנו יוצאים אליו, שוב יושמו עלינו תוקים ומשפטים ושופטים ושופטים לכל נהיה כעדר נפרד.

וביום גדול זה בו אנו יוצאים מעבדות לחרות, גואים גלי לבנו, עלה וירד, עלה וירד בקצב התינו ושירי, ביום זה עניינו תלויות באיש האלהים, וכל עצמותינו אומרות:

משה איש האלהים: הבה לנו דמות, הבה לנו תורה וחר קים, תן צורה ומשטר לחיינו, אל נבאך לארץ אבותינו כעדר יצאן, שבט שבט ודגלו, שבט שבט וצבעו היפה מן העד ומן הצומא, אך כולם כעם אחד, כי אחד אברהם אבינו, אחד ה' אלהינו.

חיי משה בן עמרם

משה איש האלהים איש עניו וראו עד מאוד וכל המאמצים להציל מפיו דברים על ימי חייו עלו בתוהו. מתי מתחילים רק עתה, אומר איש האלהים חיי חייכם, ועיניכם תראינה אותם.

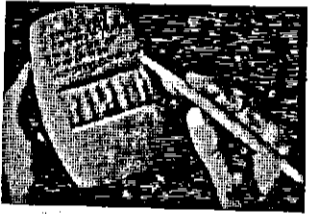
אביו המורה עמרם
על הדשי חיי הראשונים הספר לנו מרים אתה, אשר בת עשר היתה בתולדות הימים ימי גיורת, כל הבן הילוד הי" אורה תשליכוהו, עמרם האב משבט לוי היה המורה בבית ספר לעברים אשר ברעמסס, והוא מקרא בפני תלמידיו מג" לות עתיקות על אלהים שברא את העולם ועל אדם וחוה ועל המבול וגוה איש צדיק ועל הא" בת וסיפורי חכמת יוסף, וילדי ישראל מאזינים וכל אחד מהם רוצה להיות יוסף.

בינת-ענת
אך הנולד בבית-עמרם מחיק יוכבד האם, לא יימנע מחיק תורה מפי אביו, שלשה חדשים האמינו אמו ולא תובל עוד, והוא ארץ אותו דבר אשר דורות יספרו עליו, אמו הפקירה את הילד בתבת גמא ביאר ומרים עמה מרחוק לראות מה יעשה ביה ויהי יורה בינת-ענת בת אשה פרעה רעמסס, ליאור ומשחה את תבתה, וראי ידעה בת אם נכנינה זו שילד עברים הוא זה, על כן שלחה את אמתה לקחתו, ואו פעלה מרים בת העשר, העיזה ונגשה אל בת פרעה

משה בן י"ג
בארמון פרעה הונך משה הנ" ער בידו חרטומים ונגנס לה" רי חדרים של כל המדע המצ" רי, רק מפי בינת-ענת למד לה" עת בהיותו בן שלש עשרה שנה בן עבריה, ובסתרי סת" רים הרבא לבית עמרם ויוכבד, לכל יודע הדבר.

משה שליט בכוש
בימי התברנותו ארעה תת מרות כושים בחבש, רעמסס שגר משלחת צבאית העמיד את משה הצעיר בראשה, שנים מספר עשה משה בכוש ושלט במש מלכות מצרים, ואף אשה נשא שם בת מלכים ושמה תר" ביו.

בין אחיו
בשובו מכוש הוא וזקף ומ' נוסה ובעל שם בארץ או, דוקא או, יצא לראות את אחיו בגושן, העיזה ונגשה אל בת פרעה

למה תבצלו את מצרים?

ישארו להם במצרים!
בזכות הסתרה המרועה המתהוללת במהות על ידי זמן ואבינו נגד יצר את מצרים, הייתי רוצה להציע להם הצעה הבינאית ומקבלת על הדעת: השארו במצרים, ויטב לכם, אי מקה כי האוונים דלו ואבי רם יקבל את הצעה, כי בטוחני שבחנם לבב וכמות רבה אינו רם צים לבאה, צעד זה ימלא בחינת מאד נוה להם, מכיון שעל ידי זה יגתה להם האפשרות להמשיך לקושש את לבבן לבנים, לבנות עיר עיר בנות הפרעה, להתענות תחת ידי הנושנים המצריים למת כונבובים מעבודה קשה וממדי מצרים, ולתאר לעצמם שהם מבלים כנעלים על סיר מצרים, שמחים ועלינים נמחים כל יום אלהי מצרים, עניוהו בן יחבר

מה בין משה לסרגון

דמותו של משה במשנת המדע לתמימה ומתשכה, בקרב משכילי מצרים, עתה צצר השורב במחף סר פר לקראו את המסורת על ילדותו של משה, איך הוצפו הילד בתבת גומא הנתה ביאר, איך גלתה או" וי בת פרעה והצילתהו, העתון מצ" ביט על הדמיון המפתיע בין סיפור זה ובין הסיפור על סרגון הראשון, המלך השמי הגדול שאינה מתחתי את כל השם הארץ נהרים, ואשר צויה לחרות על מצבת זכרון את הכתובה הבאה:

סרגון המלך הגדול מלך אגאדה, משפל המדרגה היתה אמי, ואחי אבי שוכו בהר, אמי הדלה דרתי, בסתר ידחתי, ואת אבי לא ידעתי, היא שמתי בסל צורים ובכופר, לנהר המילתי, אשר לא כיסתי, בטימיו, הנהר נשאני על סימיו, ואל אפי, אפי המסקה משני סן המים, אפי המסקה כבני חושבני, אפי המסקה כבני נגני.

סנה בוער ולא אובל

אבן, כבדפה הוא זה האיש משה ואי' להציל מפיו דברים אשר כמסוים הם עשו, אבל משה לאחוז רבות השמעות המהוללות על התגלות אלהים אליו, וזו המופלאה מכולן:

יהי היום והוא רועה את צאן יתרו חותנו, הרחק הרחק במד' ויש לו להר הרועה, וירא את המוקד, נעלם הסנה כי ה' ויהי עשן מן המוקד ויגש אליו וישלח אותו להוציא את עמו מצרים.

ויהי היום והוא רועה את צאן יתרו חותנו, הרחק הרחק במד' ויש לו להר הרועה, וירא את המוקד, נעלם הסנה כי ה' ויהי עשן מן המוקד ויגש אליו וישלח אותו להוציא את עמו מצרים.

אלה תולדות בני ישראל היוצאים ממצרים

ו — וראשיתו כי וכינו היום לקיים את השבועה — להעלות את עצמותיו בעלותיו מר.

פרשת ביניים: אהנאנון
בימי שעבודו במצרים חלה הנהגה קצרה בישי שלום המלך אהנאנון, חין צעיר היה ואמו מבית עברים והוא בהשפעת בית יוסף, אשר סרם שועבד, או בהשפעה זו ניה מלך מצרי זה לערוך מהפכה במצרים, להעלות אותה אל מרום הממנה באל אהרן, אמנם הוא דבר בלשונת של מצרים, אמנם הוא העלה את אל השמש וזאת השמיים והארץ, אך היה בה צעד אחר קרימה מאתויליאלים.

אולם גיטון זה חלף מהר ופתאום כאשר בא לא היו לו שרשים בארץ מצרים, היה זו לחרות, ולא פלא כי רבחה השנאה לאחר מכן לנו, לבני ישראל, לא רק את לחמם אנו אוכלים — פועה המצרים — לא רק חוקים וקנסים עברו רעוננו להשתלט על מצרים, כי אם גם את אלהים, את תרבותם, אלהים — מלכה — אנו רוצים לישול מהם, ובאו ובר לחץ השעבוד, אין הם רוצים המצרים לא את יוסף שלנו ולא את אלהים שלנו, הם רוצים לאבדנו כליל או להעבידנו עד שנמות בעבודת פרך.

כך הלחה הפרעה האחרונה בתולדות בני ישראל במצרים, מריצת השעבוד האיום.

לחרות
וכשהגיעו הדמים עד גמס, ארץ הדבר המוסלא, מקום בלתי צמר ביהרר הטרופי הגואל, מבית פרעה הוא בא אלינו, בן עברים שניצל בנס וגדל בבית פרעה, ומשם הוא ירד אלינו לבית העבדים, שם הוא למד את כל חכמות מצרים, מארמנות הפאר הוא הלך למדבר, להר תורב, אלהים שלחו לבואו את עמי.

אמנם מאות שנות העבדות במצרים עשו שמות גם בפשטות בני ישראל, אמנם רבים מהם מהופעותיו של משה, מן הגברנה הגוירות בגללה, אמנם נמצאו גם אשר הלשינו עליו באוני נגושי פרעה, כי הרי למר זהה זאת היתה גם — היו מקרבנו אשר שימשו נוגשים ושוטרים במצרים ועמדו על גבנו בעבודת הפרך, אולם עיני משה לא אל העבד דים, כי אם לעם אשר יגדל בחרות, עיני משה ראוהו מתחת לעוד העבה שעלה על בשרנו בעבודות, את האמונה באלהי האבות והנאמנות לזכר האבות.

אחד היה אברהם האב בעלותו מן הפרת לכת אל ארץ כנען אשר יעד אלהים לו ולרעה, ובנו מקיימה ההשבעה, רבבות רבבות בני אב רהם יצחק ויעקב יוצאים היום ממצרים, היום היינו לעם.

יוסף מלך חדש
אחד היה אברהם, שנייעשר היו בני יעקב בשבעים נפש ירד יעקב מצרימה היום אנו עם עצום ורב, שנשי ישראל היוצאים ממצרים, וזה זכו המלך.

שרינו ורבונו יעצמו לא בשובע ונחה, כי אם בעבודת ובסבל, עם מצריים ובית פרעה לא זכרו את כל הטוב אשר עשה להם יוסף אחינו וישכחתו, כאשר שכח אותו שר-מצרים, רק התאששה מצריים מאדוניה בעזרת העבד והקום לדבא ולשעבד אותו.

ממורם השליטן לתמונת עבודה בנושא, מכבוד מלכים בארמנות לבבות נוגשים בבניין ערי מסבנות.

תחילה ניסו מעטים, הם דוקא מבית יוסף, בני אמרים, להתפרץ ולעלות לנגען, אך הנסיון נכשל, הם נמלו בקרבות, יעדו בני יעקב כי טרם באה העת, אך בכל עבודתם המרה לא שכחו לא את אלהי האב ביה, לא את אלהי האבות ולא את לשרת האבות, לא דבקו בני אליה מצריים ומעשיהם.

את יעקב אבינו ושגנו לקבדו במערת האבות בחברו, ליוסף נשבע

טור המשל הקדמוני

נאום לזון סדן, נאום יקרו נקא שקלו ולא נלה סקרו.

שפע שפע ספרך
שער שערך
על נאיש משה נצל קנה שערך ולא אכל.

נימלא קנה נאמר:
מדע לא אוכל
גם אני קל וחוקרי

שער ושעה
את קצויו קנה
באדם.

שער מקום
גוה קוה,
לתי כראותו את משה עם נפאון
נקים שאון.

קצויו קשקש
הקסיק קמו אש,
נקוצין בקול מצרים אוננים:
של נגלים!

כי הפקום הקדום הקדום קדושו!
וקם משה את הראש,
שלו את קיד,
לא נקפח, נק נקנט,
הזך חיוך טוב

וקטר:
קוף!
ואם משה נבדירה,
כחלו עוד יקח
לחקיך בין אשר מפעל לשפע
ובין... צבע.

לא קל אדם — אש
לא קל קנה
קבשה.

ההצמם ספרך עוד יומר
והקטר.

ארבעים שנה של משה בבית פרעה, ולמד חכמת מדינה וחכמת מלחמה, חכמת משפטים וחכמת רפואה, ארבעים שנה שלאהרן כן הת' בודד במדבר, היה לרועה צאן, היה מקץ ארבעים שנות תהבדות והמר עה, לאחר שכמעט ושכח את כל חכמות מצרים, תגלה אליו אלהים במראה אש ובתוך שיל נסוך ופ שוט, וגם זאת אומרים: עוד ארבעים שנה ורושעה לו למשה כדי ללמד את העם את כל מה שלמד וכל מה שנתגלה לו בשתי פעמים ארבעים השנים הקודמות.

הבן השלש-עשרה
פרעה מרנמתה יש בין כהני מצ רימ הנושכים מספר זה כמספר שאינו אהוב על האלים ועל כן הם הקנישו אותו וזין, הוא ניתן להלך כן אומרים כותמיסעל-חשבון קרו כל האסוות במלכותו של מרנמתה.

כחול
אין המערכת אחראית לתוכן הדיווח במדור זה.

כנען ארץ האבות

מאת סופרנו המדני

ארץ כנען, המכונה בני המצרים 'ארץ חור', היא ארץ אבות אשר הובטחה לאברהם, אבי כל בני ישראל. מהיותה ארץ יושבת לחוף ימים ודרך המלך לאורחות הסוחרים, משגרה ועד בואכה מצרימה, אין תימה כי המדינה עמית רבים, אף נר סו לכבשה ולהעדרות מה קראינה חזוכים אל נכון את הממלכות הר דולות אשר קמו בעבר בארץ צפון-מזרח המזרח, מלכות מיתני ומחוזות בני שט — יביתו כי זהו אחת המכות לגינה הגדולה אשר התלה במאות השנים האחרונות מס ביבות תין ואור דומה, גינה אשר גם אבינו אברהם לקח בה חלק. או חופינה גם התקוטטים, מלכי הרועים, בניס לגוד לא ידענהו וכבשו את ערי כנען: גבל, צמר, ליש, חצור, מדק, בית שאן, מגידו, גור, דתן, שכם, ביתאל, ירושלים, בית צור, קריית ספר, לכיש, גרר, יריחו ועוד רבות מעריה הבצורות של כנען. הם הם אשר הביאו לראשונה את רכב הברזל כלכלי מלחמה, ואת הקשת המרזיקה יורה, ובעזרתם ניצחו במלחמה את ערי האמורים. הם בניו את עריהם במחנה, או 'חצרים', מוקפות סוללות עפר כבדש וחריצים עמוקים סביב לסוללה.

מדוע יוצאים בחודש האביב?

הגני רע במוף רואים בקביעה התאריך של יציאת בני ישראל ממצרים מעשה הכמה מצד משה. זהו החודש הגוף ביותר מבחינת מזג האוויר המתון, גם היציאה באמצע החודש היא ממושבת כי משה מתכוון לנצל בימים הראשונים גם את המים וגם את הלילה להתקדמות. היה זה ויללות הירח יסיעו בירו, יש אומרים שיש בידו גם אי אלו תושבים המאזינים בו לה גיע במהירות האפשרית לים סוף, אך מה הם התושבים נע לם מעיני החרסומים.

הפיקוד הצבאי בידי צעיר יהושע בן נון משבט אפרים בן כיה נתמנה לראש המטות

סוכות — המינה רבה עוררה במחנה ישראל הידיעה שמשא מסר את אירגון היחידות הצבאיות של המחנה בידי איש בלתי נודע עד מה נוסף לכך צעיר לימים המרד בר הוא ביהושע בן נון משבט אפרים — הוא היום בן עשרים וחמש בסך הכל. כיצד הגו בני אפרים מוכיחים מסוימות, ירושה מיוסף אביהם הגדול, לא עבדו עבודת פוך. הרי זה להם לחיות משרידי הרובט הרב שנשאר בבית יוסף, בעיקר רכוש באומות, אך אם בעבר עוד היו משבט אפרים גם קצינים בצ' בא המצרי, בימי רעמסס נשללה מהם זכות זאת. נון השתתף עוד בקרב המפורסם ליד קיש, כנראה שהוא הנהיג בסתר את בני יהושע במחנה הצבאיות. בכל זאת מביטים זקני העם והג' שים בחודש מסוימת ובלי אימון רבבות מיקודי השבטים, ותמיהם הם מה ראה משה לבחור בן דוקא, באותו נער כנסת, אולם אחרי רר איתם בזה דוקא צירוף נאה של מנהיג בא בשנים השקול בודעו ובעל תבונה רחבה ועמוקה עם מסקד צעיר ונועז.

המבוכ הגדול באיזו דרך ירכו בני ישראל מארץ נושך לבנען?

את שני הסדרים מכפילים ב-2 עד שאנו מקבלים בסדר 1 יי היבור מספרים איה שהם את הכר מל, שהוא 12. מספרים אלה נסמן ב-4 א — נתבונן במקבילים להם בסדר 11 — אלו הם המספרים 48, 96, נזכר את שניהם, והתוצאה הנה מכפלת 12 x 12.

המבוכ הגדול באיזו דרך ירכו בני ישראל מארץ נושך לבנען?

כל חכמי מצרים עושים מאמצים נואשים כדי לנחש באיזו דרך יוביל משה את עמו לכנען. ידוע שהגאוג' ביא אותו תחילה להר אלהים, אלא שאין איש יודע עדיין היכן הוא הר זה. הסוד ידוע כנראה רק למשה, אחריו והמצביא הצעיר יהושע, אך צעירי ישראל חוזמים אף הם לנחש באיזו מהדרכים האפשריות יכך העם מי יעזור לצאת מן המבוכ?

אהרן מסביר את ענין המכות על דגליהם

מאת כתבנו המיוחד

שאלה: חרטומי מצרים מוחמים את כל המכות לכוח הקסמים אשר כמסה משה. האם כן הדבר? תשובה: אין כוח במטה, המטה הוא מגוד עץ רגיל וטוב הכוח הוא

מלכי מצרים האזינים עושים להם מסות פאר, עשוי כסף, זהב ושנהב, והעיקר: באשף המסלות והם מחוסבים ראשי בני אדם (בתמונה המצורפת: ראש של עבד עברי וראש של כושים) כדי לומר: פרעה הוא עשיר וראשי אדם בידיו. לעומת זאת משה (ראה מצד שמאל) שהוא הביאו עמו מן המדבר, הוא טמל הפשטות, אולם בכוח אלהים יפה כוחו של המטה הפשוט ממטה העושר והגשלותן המושגבד.

כך מחשבים במצרים

באהלי שבט לוי רבה בימים מצרים ההכונה להימים לקחו עמם מצרים גבילות רבות המכילות מכל הכמת במצרים, בעיקר בר פואה ובתורת החשבון. אבותינו שחיו חיים פשוטים לא נזקקו להשבנות: אולם עם התי פחותו מצרים ושומר הורגש מה סוד בדיעת הצורות השונות של החישוב. הראשונים שפתחו צורות אלה היו הכהנים והמקדשים בשתי ארצות אלה. גם בני עמי וגם השו מרים השתמשו בשיטה העשרונית: הם המציאו סמנים מיוחדים ל-10 ולמקפולות של עשר. ברצותם לכתוב את המספר '95', נאלצו לכ' תוב 9 סימנים של עשר, רש של תש, כבלל, לעומת זאת, נהוג היה סולם מספרים המבוסס על השש: 10 — 60 — 600. יתרון גדול לשר פת הבבלים על שיטת הספירה המצרית ברצותנו לכתוב את המס' פר שמונה מאות שבעים ותשע עלו לו להשתמש בעשרים וארבע עלר רות שונות הבבלים, לעומת זאת קובעים את ערך הספרה במספר, לפי מקומה לגבי שאר הספרות. כך למשל, באם תוסיף הספרה 2 בקצתו השמאלי של מספר, הרי שטובנה 60 x 2 = 120, אולם בהיפאזה בקצתו הימני הרי היא מבטאת יחידות.

המבוכ הגדול באיזו דרך ירכו בני ישראל מארץ נושך לבנען?

האדריכל בבנתו בניין אכנים גדול, גובה המט המחשב את ששה השדה כדי לקבוע את גובה המט — ובכאן שגאת האכר לחשבון — כל אלה נוקקים לתורת החשבון המדמי, ובהם מנהלי-עבודה הממש' כים כמה לבנים ידרשו לבנין קוד שפדותיו הן כאלה וכאלה, שרי צבא השופכים סוללות-ספור, מלחים קיים כללי למי רק שני המס' פרים הראשונים בסור | הם שלמים. בתורגל שלנו מסומן מספר שלם אחד — 2. מהכלל מסתבר ששני המספרים האחרים — 4, 8 — הם שברים, ולפיכך תהיה התוצאה הסופית של תשע-עשרה חלקי שמונה: $2\frac{1}{8} + \frac{1}{4} + \frac{1}{8}$.

בין בני לוי מקובלת יותר שיטת הששים כמספר יסודי, היא השיטה הבבלית, שכן המספר שתיים-עשרה שהוא החלק החמישי מששים, ניתן ליותר חלקות מאשר המספר עשר ועל כן שימוש נוח יותר, אף על פי כן מלמדים גם את פרחי הליהים את השיטה המצרית.

בראיון מיוחד שהיה לכתבנו עם אהרון אחיו של משה, ואשר היה שותף עמו בתבאת המכות על מצ' ריים, נזכרו כמה פרטים חשובים ביותר של המכות. והרי לפניכם סידרת השאלות והתשובות.

שאלה: מה היה הכוח של המכות? תשובה: בעיקר הן באו להוכיח למצרים, לחרטומיהם ולפרעה שהן הוא אלהים וכל האלים שהם בוס' חים בהם, אף ואפם הם, תפעות טבע שאין בהן רצון וכוח עצמי.

שאלה: האם היה איוה טעם בסדר המכות? תשובה: דאי, ביוק ותמצא במכות המשה זוגות-הוגו הראשון דמ'צפרודע שנינה שייכים ליאור, השני נים-עדרוב הם בעלי חי מור קים, השלישי, דבר-שחין, מכות במוף האדם, הרביעי, ברד-ארבה מכות ביבול, החמישי חושך-מכת בכורות, השישה מכות תושך הן, השנייה האחרונה והיא הקשה כיר הרי היא חושך המוות.

שאלה: אמרת שהמכות מכונות נגד אלי מצרים? תשובה: הדבר נובע ביהוד לשתי המכות הראשונות ולשתיים האחרות. מכת דם כיאור הרי זו מניעה באל האור שהוא מהמכותים בס'צ' ריים, שהרי מצרים חיה על האור, והצפרודע כיצוד לך בוראי הרי היא חקת אשת האל חנם. היא מצרימה כראש צמרודע והיא כביבול מחייה לגמים שבעלה עושה, אך הדבר שפגע ביהוד באמנות המצרים הרי הן מכות תושך ומכת בכורות-אל השמש, רע, הרי הוא ראש האלים והנה החשך אלתי העברים. את האור במצרים, כלומר עשה ללעג את כוחו של אלם הראשי, ואחר כך באה מכת סוכרות. הכונה העיקרית הייתה לפגוע בכבוד פרעה, הקרוי ברע, והנה הוכיחה המכה שאין האל רע יכול להגן על בנו בכבודו.

שאלה: אם כן, למה נאמרו גם שאר המכות בארץ מצרים? תשובה: אילו נגעו רק בכור פרעה, היו אפרים כהני מצרים לעם שאין זה אלא מקרה, או שהבן חסא לאביו, אולם הפגיעה בכל כבורי מצרים הוכיחה שהיתה כאן די מכחמה.

שאלה: היו כותנים במצרים שניסו להקטין את ערך המכות באמנם כבעצם כל מה ופכה היא 'טבעית'. האם זה נכון? תשובה: כן ולא. לכאורה כל מכה ומכה טבע היא. הנה אשילן מכת הרם: לא פעם נראים פני היאור ארומים בגלל ספריות קטני סגות וחריקים אוממים, עזר-ים מאור, וגם צפרודים רבים במצרים אחר גאות היאור, אולם הפעם לא זו בלבד שכל הפגעים הטבעיים האלה הופיעו בכוח ובכמות בלתי רגילים, כי אם כולם באו בזמן מוחאם וקבוע מראש על פי משה בכוח אלהים, כי הרי זה היה בתבנת משה להוכיח שאלהים האחד שולט בכל כוחות הטבע הנראים בעיני המצרים כאלים.

שאלה: האם פרעה לא היה מר' שה לנו לצאת ממצרים אילו פתח משה במכה האחרונה והקשה? למה צריך היה לתיבא עליו ככה אחרי מכה ולהתגרות בו שיכבד את לבו ויתורו בו מהבטחתו? תשובה: בניו אין הרשע נענש אלא אם כן מניעה רשעונו עד הקצה האחרון. אילו שחרר מיד את בני ישראל ובי כיצד היה נע' נש על כל אותן השנים הרבות שהעבירו אתכם במצרים? ארץ רשעה זו מן הצדק היה לתיבא עליה חורבן אחר חורבן, הרס אחר הרס ועדיין אינני יכול לומר בלב שלם, כי נענשו על כל רשעיהם. דמם של בני ישראל אשר הוטבעו ביאור אשר הרשקו בתומות הבתיים, גם זה האם יש לו נקמה שאמשר לומר עליה: דינו?

שאלה: מה היה הכוח של המכות? תשובה: בעיקר הן באו להוכיח למצרים, לחרטומיהם ולפרעה שהן הוא אלהים וכל האלים שהם בוס' חים בהם, אף ואפם הם, תפעות טבע שאין בהן רצון וכוח עצמי.

שאלה: האם היה איוה טעם בסדר המכות? תשובה: דאי, ביוק ותמצא במכות המשה זוגות-הוגו הראשון דמ'צפרודע שנינה שייכים ליאור, השני נים-עדרוב הם בעלי חי מור קים, השלישי, דבר-שחין, מכות במוף האדם, הרביעי, ברד-ארבה מכות ביבול, החמישי חושך-מכת בכורות, השישה מכות תושך הן, השנייה האחרונה והיא הקשה כיר הרי היא חושך המוות.

שאלה: אמרת שהמכות מכונות נגד אלי מצרים? תשובה: הדבר נובע ביהוד לשתי המכות הראשונות ולשתיים האחרות. מכת דם כיאור הרי זו מניעה באל האור שהוא מהמכותים בס'צ' ריים, שהרי מצרים חיה על האור, והצפרודע כיצוד לך בוראי הרי היא חקת אשת האל חנם. היא מצרימה כראש צמרודע והיא כביבול מחייה לגמים שבעלה עושה, אך הדבר שפגע ביהוד באמנות המצרים הרי הן מכות תושך ומכת בכורות-אל השמש, רע, הרי הוא ראש האלים והנה החשך אלתי העברים. את האור במצרים, כלומר עשה ללעג את כוחו של אלם הראשי, ואחר כך באה מכת סוכרות. הכונה העיקרית הייתה לפגוע בכבוד פרעה, הקרוי ברע, והנה הוכיחה המכה שאין האל רע יכול להגן על בנו בכבודו.

שאלה: אם כן, למה נאמרו גם שאר המכות בארץ מצרים? תשובה: אילו נגעו רק בכור פרעה, היו אפרים כהני מצרים לעם שאין זה אלא מקרה, או שהבן חסא לאביו, אולם הפגיעה בכל כבורי מצרים הוכיחה שהיתה כאן די מכחמה.

שאלה: היו כותנים במצרים שניסו להקטין את ערך המכות באמנם כבעצם כל מה ופכה היא 'טבעית'. האם זה נכון? תשובה: כן ולא. לכאורה כל מכה ומכה טבע היא. הנה אשילן מכת הרם: לא פעם נראים פני היאור ארומים בגלל ספריות קטני סגות וחריקים אוממים, עזר-ים מאור, וגם צפרודים רבים במצרים אחר גאות היאור, אולם הפעם לא זו בלבד שכל הפגעים הטבעיים האלה הופיעו בכוח ובכמות בלתי רגילים, כי אם כולם באו בזמן מוחאם וקבוע מראש על פי משה בכוח אלהים, כי הרי זה היה בתבנת משה להוכיח שאלהים האחד שולט בכל כוחות הטבע הנראים בעיני המצרים כאלים.

שאלה: האם פרעה לא היה מר' שה לנו לצאת ממצרים אילו פתח משה במכה האחרונה והקשה? למה צריך היה לתיבא עליו ככה אחרי מכה ולהתגרות בו שיכבד את לבו ויתורו בו מהבטחתו? תשובה: בניו אין הרשע נענש אלא אם כן מניעה רשעונו עד הקצה האחרון. אילו שחרר מיד את בני ישראל ובי כיצד היה נע' נש על כל אותן השנים הרבות שהעבירו אתכם במצרים? ארץ רשעה זו מן הצדק היה לתיבא עליה חורבן אחר חורבן, הרס אחר הרס ועדיין אינני יכול לומר בלב שלם, כי נענשו על כל רשעיהם. דמם של בני ישראל אשר הוטבעו ביאור אשר הרשקו בתומות הבתיים, גם זה האם יש לו נקמה שאמשר לומר עליה: דינו?

שאלה: מה היה הכוח של המכות? תשובה: בעיקר הן באו להוכיח למצרים, לחרטומיהם ולפרעה שהן הוא אלהים וכל האלים שהם בוס' חים בהם, אף ואפם הם, תפעות טבע שאין בהן רצון וכוח עצמי.

שאלה: האם היה איוה טעם בסדר המכות? תשובה: דאי, ביוק ותמצא במכות המשה זוגות-הוגו הראשון דמ'צפרודע שנינה שייכים ליאור, השני נים-עדרוב הם בעלי חי מור קים, השלישי, דבר-שחין, מכות במוף האדם, הרביעי, ברד-ארבה מכות ביבול, החמישי חושך-מכת בכורות, השישה מכות תושך הן, השנייה האחרונה והיא הקשה כיר הרי היא חושך המוות.

שאלה: אמרת שהמכות מכונות נגד אלי מצרים? תשובה: הדבר נובע ביהוד לשתי המכות הראשונות ולשתיים האחרות. מכת דם כיאור הרי זו מניעה באל האור שהוא מהמכותים בס'צ' ריים, שהרי מצרים חיה על האור, והצפרודע כיצוד לך בוראי הרי היא חקת אשת האל חנם. היא מצרימה כראש צמרודע והיא כביבול מחייה לגמים שבעלה עושה, אך הדבר שפגע ביהוד באמנות המצרים הרי הן מכות תושך ומכת בכורות-אל השמש, רע, הרי הוא ראש האלים והנה החשך אלתי העברים. את האור במצרים, כלומר עשה ללעג את כוחו של אלם הראשי, ואחר כך באה מכת סוכרות. הכונה העיקרית הייתה לפגוע בכבוד פרעה, הקרוי ברע, והנה הוכיחה המכה שאין האל רע יכול להגן על בנו בכבודו.

שאלה: אם כן, למה נאמרו גם שאר המכות בארץ מצרים? תשובה: אילו נגעו רק בכור פרעה, היו אפרים כהני מצרים לעם שאין זה אלא מקרה, או שהבן חסא לאביו, אולם הפגיעה בכל כבורי מצרים הוכיחה שהיתה כאן די מכחמה.

שאלה: היו כותנים במצרים שניסו להקטין את ערך המכות באמנם כבעצם כל מה ופכה היא 'טבעית'. האם זה נכון? תשובה: כן ולא. לכאורה כל מכה ומכה טבע היא. הנה אשילן מכת הרם: לא פעם נראים פני היאור ארומים בגלל ספריות קטני סגות וחריקים אוממים, עזר-ים מאור, וגם צפרודים רבים במצרים אחר גאות היאור, אולם הפעם לא זו בלבד שכל הפגעים הטבעיים האלה הופיעו בכוח ובכמות בלתי רגילים, כי אם כולם באו בזמן מוחאם וקבוע מראש על פי משה בכוח אלהים, כי הרי זה היה בתבנת משה להוכיח שאלהים האחד שולט בכל כוחות הטבע הנראים בעיני המצרים כאלים.

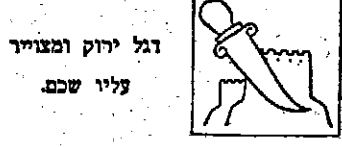
שאלה: האם פרעה לא היה מר' שה לנו לצאת ממצרים אילו פתח משה במכה האחרונה והקשה? למה צריך היה לתיבא עליו ככה אחרי מכה ולהתגרות בו שיכבד את לבו ויתורו בו מהבטחתו? תשובה: בניו אין הרשע נענש אלא אם כן מניעה רשעונו עד הקצה האחרון. אילו שחרר מיד את בני ישראל ובי כיצד היה נע' נש על כל אותן השנים הרבות שהעבירו אתכם במצרים? ארץ רשעה זו מן הצדק היה לתיבא עליה חורבן אחר חורבן, הרס אחר הרס ועדיין אינני יכול לומר בלב שלם, כי נענשו על כל רשעיהם. דמם של בני ישראל אשר הוטבעו ביאור אשר הרשקו בתומות הבתיים, גם זה האם יש לו נקמה שאמשר לומר עליה: דינו?

שאלה: מה היה הכוח של המכות? תשובה: בעיקר הן באו להוכיח למצרים, לחרטומיהם ולפרעה שהן הוא אלהים וכל האלים שהם בוס' חים בהם, אף ואפם הם, תפעות טבע שאין בהן רצון וכוח עצמי.

ראובן

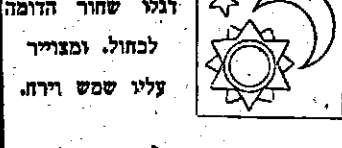
שמעון

יהודה

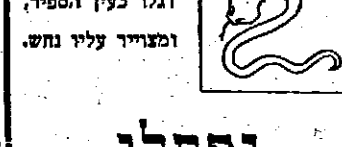
יששכר

זבולון

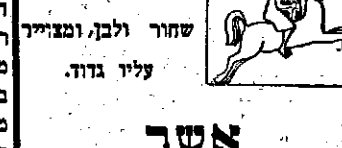
דן

נפתלי

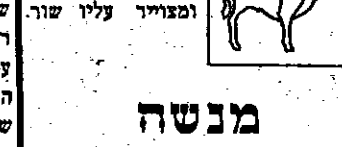
גד

אשר

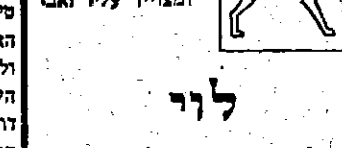
אפרים

מנשה

בנימין

לוי

מתנגדי היציאה מסיתים

קורה דתן ואבירם מזהירים את העם בפני ההרפתקה ומצטרפים ליוצאים, מתוך מחאה

1711] (מאת סופר מיוחד) — קורה דתן ואבירם, בני היגיון סיעת המתבדלים אשר מתנגדים ליציאה מתוך מחאה. הכריזו כאן אתמול כי הם מצטרפים ליוצאים אל רוק משום שלא הותרו להם ברירה אחרת. לא אף כל שנוי בעמדתם. אדרבה, הם משוכנעים עתה יותר מאשר בכל זמן אחר. כי ההרפתקה קרה שלתועה הכניסו את העם שני הקיצוניים משה ואהרן תמיט אסון על העם והם מקוים כי לא ירחק יום ובני-ישראל ישובו מצרימה.

עמדתם זו של המתבדלים והמסיתים באה לידי ביטוי במגילתו של צדקיהו בן בנמינן, אשר נמצאה בלוחות של דתן ואבירם. וכן נאמר במגילתו אלו: "שיתוף הפעולה המפורז בין שני הקצוות בין הקיצוניים שבמחנה ישראל והקיצוניים שבמחנה מצרים. נתן את אהותו. פרעה נכנס ללחץ משה וצדקיהו התיר את יציאתו של ראל מצרים. אנשי בלעל משבטי שמעון ולוי שסעו בארץ ונוקמים מלל הבא ליד ומבאשים את ירידתו."

בשם עדת המדב, קורה דתן ואבירם

דוד וקורה נוספת עיניה בבגד פריזה אר סיר

השבטים נעים סוכותה

מאת שליחנו הניחוד לחוגה סוכות... סוכות... סוכות... מלאו כל העין סוכות. אף וקצו בו יום ימיים אלהים ורבות הסוכות מקני הסוף הנבדחים? והרי רק ימים ספורים הם שהחלו להגיע שמחות ובתי-אבות ומלא על גבי פלא: סוד ומשטר! אך אהמול עם עברים והאלו במטה קסמים (מטה משה?) נקתל העם הרב הזה על מותו. על דגלו ושי-בטי אלה שוטרים אשר נת-מנו על יד משה מקדים על הסדרים על האורחות המתי-אותן לפי שבטיהם. אף על פי שרגלי עם מתנוססים ומאות-תים לכל איש את מקום התי-נס שבטו.

הנה דגל מחנה יהודה תכלת ועליו אריה רקום... הנה מלכין דגליו של זבולון למרחקים כמפרש בים... ושמ דגלו זוריק של שבט שמעון עברים השוכ-הנה קבוצות עברים השוכ-רים את הכבלים הכובלים אר-תם. הנה קושר משהו בחבל גמא את רגלי צאנו לכל יתפזרו ויאכרו. ואורחות ממשכות ובאות. נמשכות ובאות. מי בגמלו ומי ברגלו מי עומס משהו אך האמן עמוס ילדים על כתפיו, רובם נשים וקנים וטף, כי הגברים יוצא-צבא מבני עשרים עד

נתקימה צוואת יוסף

עצמותיו הוצאו מארמון אחנתון

בשעות הראשונות של הבקר, זמן מה אחרי שנודע על דבר היציאה הלילה בחצות, נתאספו המוני אויבו העברים ליד בית אהרן, כדי לצאת משם לארמון אחנתון המפורסם, להוציא את עצ-מות יוסף החנוטים שם ולהעלותם אתנו לארץ כנען.

נבד לזכר שתי המילדות

מבית מרים נמסרה לנו לפי-המבט לפני זאת השנה, תחשבו, תחשבו! נה ב'ית חור משלחות נשים מכל המילדות שפרה ופועה, והחוק להן נבד לפני מיתנתן את מצרימה. עד כאן לשון ההודעה.

צפורה אשת משה יוצאת לקראתו

מדן. שנים עשר לחודש האביב, ממדן יצא היום יתרו הכהן הגדול בראש אורחה בת שלש מאות נמלים עמוסות כסף והובג וברגל לרוב ובקבוצותם צאן ובקר רב. בראש האורחה מוסע גמל נשאו אפסיון ארבעה מפראו ובו צפורה אשת משה לבושה שמלת מלכות צחורה עשויה אסון וקבוצה בתכלת. מאחוריה הנמלים נושאי ילדיו של הנביא גרסם ואלעזר. האורחה אונגה מפרכה. כבורים שילוחו ידועה הדרך בה יבוא משה בראש בני ישראל ממצרים. תתא יצא לקראתו.

החכם ב...מים

מיעץ בלעם בן בעור נא אסון. הבוקר חזרת המסית לתת שפרעה שלח אותה לפני שלוש שבועות לנביא המפורסם בכל ארצות הקדם בלעם בן בעור, לשאול בצעתו מה לעשות במשה ובבני ישראל.

ערב רב מצטרף

סופרונו מוסר: מלבד ששים רבוא מבני ישראל היוצאים ממצרים אל-ים סוף, היו גם מצרים רב. בני שבטים ולאומים שונים, הפבקשים בדרך זו לבנות מעול השעבוד.

מת הפר הקדוש

חוף. — יג בחודש. מפי עדי ראייה נודע כי אף הפר הקדוש אפיס, הוא התגל-מותו של אוזיריס. בנו בכורו שם האל הגדול פתח, נספה במגפת.

מי שמה יותר?

הכחן פד-תא-אור בעל התר-אר הרים: רוחץ-ידי-פרעה, וא שר ידוע בפקחותו ובשנינותו. אמר היום שיש להכריז על יום יציאת ישראל ממצרים כיום תג לארץ מצרים. והוא הסביר את הדבר במשל:

בדרך המדבר?

השמועות על עיקוף ועל פניה דרומה דוקא, רחוקות מןן בין בני שבט לוי. בראשונה סבורים היו ששמעון אלו באת מחוגי קורה המתנגדי יציאה ומתחנן להשל על העם את חוד המדבר.

פרעה מועיק את יועציו

ראש החרטומים פורץ בבכי, הצילו את מצרים — הוציאו את ישראל

פרעה מרנפתח הבן הדין של רעמסס ב

נא אסון. 13 לחודש האביב (הוא ירח מאוני בלוח המצרי). התייעצות דחופה שנערך-כה בארמונו של פרעה מרנפתח הכריעה את הכף לטובת שילוח בני ישראל ממצרים. על התייעצות זו, שעברה באוירה מתוחה ביותר ושבה השתתפו כל הש"רים, היועצים והחרטומים נודע על לסופר "דברי הימים" הפר-טים הבאים מפי חוגים מקור-בים לארמון:

פסל הענק של רעמסס התמוטט

היה זה האחרון של רעמסס השני להקים לעצמו מצבות קדש שימתינו את כל הדרות בגולם. אף איש ידע עניין משום מה התמוטט מפליהענק, אם מקרה הוא, אם מעשה תבלה של אחד מבני הערברכ של עמים המצטרפים לבני ישראל ביציאתם או אף זה אלא ולמשקל בעולם כולו, הוקם במחיר רב בכסף וחיי אדם שנתקטפו. כוכר

פסל הענק שהתמוטט. מראש נותרו רסיסים

מצרים היתה ללעג בגויים

שער המטבע המצרי ירד פלאים; — סחר החוץ מתערער לסחורות מצריות פחתה עד להרדף. בשל החשש להיתון מנגועות במדוי מצרים ובמכור-יתה גם שער המטבע המצרי ירד פלאים. והוא נמכר בשור-קים בהציר-הנמס.

בית מצרים אשר לקחת

מה תעשה בה במדבר? בנות ישראל! הרמנה את כלי מצרים אשר בידכן תרומה כל כלי הכסף והזהב יבואו אל אהל בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה

תמורת התרומה יקבל כל איש:

- נעלי עץ אשר לא יבלו
- שמלות בד אשר לא יקרעו
- נאודות עור אשר לא יתבקעו

באלה חצטייד ישראל לקראת מסעותיה

תמורת התרומה יקבל כל איש: נעלי עץ אשר לא יבלו, שמלות בד אשר לא יקרעו, נאודות עור אשר לא יתבקעו